

[Lembjurn.]

for at komme til at forstå et andet kultur-mønsters værdier.

Ud fra disse betragtninger vil udenrigsministeren forstå, at vi fra mit partis side vil se på dette lovforslag med overordentlig stor velvillighed. I den forbindelse vil jeg dog gerne sige, at det har undret mig lidt, at vi ikke her i tinget har haft en egentlig u-landsdebat. Da mit parti i foråret foranledigede en forespørgselsdebat i tinget, angående u-landspolitikens målsætning, svarede udenrigsministeren i sin måske let kritiske holdning, at han egentlig fandt det lidt overflødig, fordi vi jo snart skulle have en tilbundsgående debat på grundlag af u-landsstyrelsens 3 års rapport. Mit partis politiske ordfører, hr. Poul Møller, var stærkt inde på u-landsproblemerne forleden under den udenrigspolitiske debat, og på denne baggrund vil jeg derfor stille det spørgsmål til udenrigsministeren, om det ikke snart var på tide, at vi fik en tilbundsgående debat af vor u-landspolitik målsætning og dens indhold på grundlag af den 3 års rapport, som styrelsen har fremlagt.

Når jeg hermed har givet udtryk for velvilligheden, vil jeg gerne tilføje, at jeg nok mener, at der i udvalget er en del problemer, vi skal drøfte nærmere. For det første dette, at man — som en slags svar måske på det ønske, som jeg havde lejlighed til at fremsætte under debatten i foråret — fra Mellempolkeligt Samvirkes side har forsøgt på at skabe bredere kontakt ud til danske ungdomsorganisationer, men at det desværre er blevet ved teorien. Så vidt jeg ved, er ingen ungdomsorganisation blevet direkte tilsluttet dette arbejde. Jeg vil derfor gerne i udvalget have undersøgt muligheden for, om man kunne nedsætte et lille arbejdsudvalg, hvor styrelsen, Mellempolkeligt Samvirke og Dansk Ungdoms Fællesråd, DUF, får en repræsentant; dette arbejdsudvalg skulle have med de væsentligste beslutninger, der skal tages i forbindelse med udsendelsen af frivillige, at gøre. Hvis denne lovgivning virkelig skal få succes, er det nødven-

ligt, at danske ungdomsorganisationer, af hvad art de end er, er direkte med i arbejdet. Og det tror jeg bedst kan ske ved, at DUF får en repræsentant i et sådant arbejdsudvalg.

For det andet vil jeg gerne have drøftet muligheden for, at man i den hjemlige administration ansætter enkelte af de frivillige, som har været ude, og som kunne tænke sig at bruge et par år herhjemme i det administrative arbejde. Det er en lidt uortodoks måde at indrette offentlig administration på; men udviklingens tempo i u-landene er så hurtigt, at det sikkert ville være særdeles inspirerende og meget realistisk, om der i den hjemlige administration blev ansat enkelte af de frivillige, som har oplevet problemerne på deres egen krop.

For det tredje vil jeg gerne have drøftet de kvalifikationer, man må kræve af de frivillige, og de krav, man må stille til dem, der skal udvælge de frivillige.

For det fjerde er jeg interesseret i at få undersøgt, om ikke man kan henlægge de sprogkursus, som de frivillige skal igennem med hensyn til de lokale sprog, så vidt muligt til u-landet selv. Det har man, så vidt jeg har forstået, med held gennemført i Tanganyikaprojektet; men kan ikke dette gennemføres også i andre områder, hvor vi skal arbejde? Og det vil være værdifuldt, om dette kunne gøres på nordisk basis.

For det femte er jeg interesseret i at få undersøgt, om ikke der i forbindelse med udsendelsen af u-landsfrivillige kunne etableres en udsendelse af juniorekspertter. Det er ikke mange, det drejer sig om, men de steder, hvor man hidtil har arbejdet, ikke mindst ved Tanganyikaprojektet, har det vist sig, at der er stort behov for mellemledet, junioreksperten, ud fra den betragtning, at u-landsindsatsen uddannelsesmæssigt skal ske på tre planer, dels af u-landsfrivillige, der tager sig af uddannelsen i bunden, dels af højt uddannede ekspertter på et regeringsplan, men så også på et mellemplan, juniorekspertter.

Endelig for det sjette mener jeg, at vi bør